

Sygn. akt V U 223/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Radosław Buko**

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Pezena

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013 roku w Słupsku

odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 5 lutego 2013 roku znak (...)

i z dnia 5 lutego 2013 roku znak (...)

w sprawie **J. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

o rentę

I. zmienia zaskarżoną decyzję znak (...) w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 26 października 2012 roku na okres 2 (dwóch) lat, nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego

II. oddala odwołanie od decyzji znak (...)

Sygn. akt VU 223/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczony J. G. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 5 lutego 2013 roku, znak (...) i (...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy oraz renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem. Ubezpieczony domagał się zmiany decyzji argumentując, iż nie są zgodne ze stanem faktycznym .

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że zarówno lekarz orzecznik ZUS oraz Komisja Lekarska ZUS, po przeprowadzeniu badań lekarskich uznali, że J. G. nie jest niezdolny do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. G., urodził się (...)roku, ma lat 59, posiada wyuczony zawód - monter kadłubów okrętowych, zawodem wykonywanym przez ubezpieczonego był monter kadłubów okrętowych. Pracował również jako robotnik . Ubezpieczony nie pracuje od 7 grudnia 2012 roku.

W okresie od 1 stycznia 2005 roku do 31 maja 2007 roku ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

bezsporne

W dniu 6 listopada 2012 roku ubezpieczony wniósł o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 18 grudnia 2012 roku rozpoznał u ubezpieczonego wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa L/S z zaostrowym zespołem bólowym lewostronnym. Artrodeza stawu skokowego prawego, po urazie w 2001 r., z wielomiejscowym złamaniem stawu skokowego, leczonym operacyjnie (2001) wygojone i nie stwierdził u ubezpieczonego niezdolności do pracy.

Ubezpieczony skorzystał z prawa wniesienia sprzeciwu.

Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 28 stycznia 2013 roku podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika ZUS.

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 05 lutego 2013 roku, znak (...) odmówiono ubezpieczonemu prawa do renty z ogólnego stanu zdrowia.

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 05 lutego 2013 roku, znak (...) odmówiono ubezpieczonemu prawa do renty w związku z wypadkiem.

dowód: bezsporne , akta rentowe :, wniosek k.121 – 123, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 03.01.2013 roku k. 146, orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 28.01.2013 roku k. 151 zaskarżone decyzje k.152, 153

J. G. uległ wypadkowi w pracy w dniu 11 czerwca 2001r. – leczony operacyjnie, W 2005 roku dokonano usztywnienia prawego stawu skokowego (zmiany zwyrodnieniowe).

bezsporne

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia narządów wewnętrznych: tj. nadciśnienie tętnicze bez zmian narządowych nie powodują u ubezpieczonego niezdolności do pracy.

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia ortopedyczne: stan po artrodezie prawego stawu skokowego w 2005 roku, choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa, zespół cieśni nadgarstka prawego nie ograniczają u ubezpieczonego zdolności do pracy.

Schorzenia neurologiczne tj. zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z przewlekłymi dolegliwościami bólowymi czynią ubezpieczonego częściowo niezdolnym do pracy na okres 2 lat, od czasu złożenia wniosku o rentę. Przyczyny niezdolności do pracy są zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, samoistne. Zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z dolegliwościami bólowymi przewlekłymi oraz wada postawy czynią ubezpieczonego niezdolnym do pracy zgodnej z kwalifikacjami. Dolegliwości są przewlekłe, nasiliły się od roku. Ból nie pozwala na wyprostowanie się, chodzenie, siedzenie. Zmiany kręgosłupa są samoistne, bez związku z wypadkiem. Nie stwierdza się uszkodzenia nerwów pośrodkowych. U ubezpieczonego występuje wada postawy, zaburzenia ruchomości kręgosłupa oraz objawy podrażnieniowe korzeniowe. Objawy rozciągowe są zmienne. Objawy rozciągowe są zmienne, stwierdza się je w czasie nasilenia bólu. Przyczyna niezdolności do pracy fizycznej są zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa.

dowód: opinia sądowno – lekarska z dnia 17.04.2013 r.- k.32 – 33, opinia sądowno – lekarska z dnia 13.06.2013 r.- k.58 – 59, opinia uzupełniająca k.91

Organ rentowy zakwestionował stanowisko biegłych wnosząc o powołanie innego biegłego z zakresu neurologii.

bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego J. G. zasługuje na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy częściowo lub całkowicie. Spełnianie przez ubezpieczonego pozostałych określonych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. 2009r., Nr 153, poz. 1227) nie było przez organ rentowy kwestionowane.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ustawy, który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 w/w ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe na powyższą okoliczność, dopuszczając dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu ortopedii, neurologii, interny jako odpowiednich ze względu na schorzenia ubezpieczonego. Z punktu widzenia ortopedycznego i internistycznego J. G. jest zdolny do pracy.

Biegły neurolog uznał, zaś że ubezpieczony z uwagi na występujące u niego schorzenia neurologiczne jest częściowo niezdolny do pracy na okres 2 lat. Przyczyną niezdolności do pracy fizycznej są zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa. Ból nie pozwala na wyprostowanie się, chodzenie, siedzenie. Zmiany kręgosłupa są samoistne, bez związku z wypadkiem. U ubezpieczonego występuje wada postawy, zaburzenia ruchomości kręgosłupa oraz objawy podrażnieniowe korzeniowe.

Sąd Okręgowy dokonał sprawdzenia przesłanek, którymi kierował się biegły, jak i dokonał kontroli prawidłowości jego rozumowania.

Sąd uznał opinię biegłego neurologa za wiarygodny dowód w sprawie i w pełni podzielił ustalenia oraz wynikające z niej wnioski. Opinię ocenił jako rzetelną, fachową i obiektywną. Została bowiem sporządzona przez lekarza o specjalizacji odpowiadającej schorzeniom zdiagnozowanym u ubezpieczonego, posiadającego bogatą wiedzę medyczną oraz znaczne doświadczenie zawodowe. Opinia biegłej zawiera kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu zdrowia J. G. i uwzględniają wpływ wszystkich rozpoznanych u niego schorzeń na zdolność do pracy, jednocześnie zawiera przekonujące uzasadnienie w zakresie rozpoznanych schorzeń oraz przyczyn, dla których ubezpieczony powinien być uznany za częściowo niezdolnego do pracy. Zdaniem Sądu, opinia biegłego w rozpoznawanej sprawie, została wydana na podstawie właściwych przesłanek (badań lekarskich, zaświadczeń o stanie zdrowia i przebytych leczeniach). Zważyć należy, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie

i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (orz. Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96, niepubl.). Według wyroku Sądu Najwyższego z 14 marca 2007 r., III UK 130/06, LexPolonica nr 1871267 (OSNP 2008, nr 7-8, poz. 113) opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii. (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27.11. 2000r. I CKN 1170/98 OSNC 2001 nr 4 poz. 84) Niewątpliwie w niniejszej sprawie opinia biegłego neurologa jest stanowcza i zdecydowana.

W niniejszej sprawie organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego neurologa domagając się powołania innego biegłego, podnosząc że zmiany zwyrodnieniowe nie są znacznie nasilone. Biegła neurolog podtrzymała swoją opinię wskazując, że u ubezpieczonego poważne ograniczenia do pracy. biegła podkreśliła że objawy rozciągowe są zmienne, stwierdza się je w czasie nasilenia bólu. Dodatkowo zaznaczyła, że niezdolność do pracy fizycznej stwierdzał również konsultujący neurochirurg.

W tym miejscu należy z całą mocą podkreślić, iż wykazywanie okoliczności uzasadniających powołanie kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony. To strona winna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2009 r., I UK 102/09 – LEX nr 537027 oraz z dnia 14 stycznia 2011 r., II UK 160/10 – LEX nr 786386). Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonych opinii. Odmienne stanowisko oznaczałoby przyjęcie, iż należy przeprowadzić dowód z wszystkich możliwych opinii biegłych, żeby upewnić się, czy niektórzy z nich nie byli tego samego zdania co strona (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97 – OSNP 1998, nr 1, poz. 24; z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97 – OSNP 1998, nr 5, poz. 161; z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97 – OSNP 1998, nr 13, poz. 408; z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97 – OSNP 1998, nr 20, poz. 612; z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99 – OSNP 2000, nr 22, poz. 807; wyrok z dnia 9 stycznia 2002 r., II UKN 701/00 – Legalis oraz z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 639/99 – LEX nr 53135). Dodatkowo należy podnieść, że sąd nie musi dopuścić dowodu z dodatkowej opinii biegłych, jeżeli uzna, że ekspertyzy, którymi dysponuje są wystarczające do wyjaśnienia stanu zdrowia osoby ubiegającej się o rentę z tytułu niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2012 r., I UK 195/11 – M.P.Pr. 2012, nr 4, str. 170). Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela stanowiska wyrażone w powyższych orzeczeniach.

Podkreślić należy, że do opinii uzupełniającej biegłego neurologa organ rentowy nie złożył żadnych zastrzeżeń – podtrzymał jedynie wniosek o powołanie innego biegłego.

W wyroku z dnia 30 marca 2000r. w sprawie II UKN 444/99 opublikowanym w OSNP 2001/17/543 Sąd Najwyższy stwierdził, że w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych organ rentowy ma pozycję strony (art. 477 10 § 1 kpc), więc powinien przejawiać odpowiednią aktywność dowodową, między innymi wobec treści dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych, a w przeciwnym razie ponosi negatywne skutki prawne swej bierności, polegające zwłaszcza na zmianie wydanej decyzji czy oddaleniu wniesionego środka zaskarżenia.

Sąd rozpoznając sprawę miał na uwadze, że o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy decyduje taki stopień nasilenia schorzeń, który obiektywnie - na podstawie opinii biegłych specjalistów, czyni osobę ubezpieczonej co najmniej częściowo niezdolną do pracy. Aktualnie stopień nasilenia rozpoznanych u J. G. schorzeń, uzasadnia uznanie go za częściowo niezdolnego do pracy. Opinia biegłego neurologa znajduje potwierdzenie w zaświadczeniu lekarskim z dnia 23.11.2012r. (k 287 dokumentacji lekarskiej ZUS) a także w zaświadczeniu z dnia 30.10.2012r. (k 278 dokumentacji lekarskiej ZUS).

Reasumując, w ocenie Sądu w kontekście ustaleń i wniosków wynikających z opinii biegłego neurologa, w zestawieniu z dokumentacją medyczną należy uznać, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy na okres 2 lat.

Z tych racji natury faktycznej i prawnej, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu J. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 26 października 2012 roku na okres 2 lat, o czym orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Mając na uwadze dyspozycję art. 118 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd, nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieprzyznanie prawa do świadczenia . mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru schorzenia ubezpieczonego, które to okoliczności miały wiążący wpływ na prawo do wnioskowanego świadczenia.

Sąd Okręgowy oddalił odwołanie od decyzji wskazanej w pkt II sentencji wyroku w zakresie przyznania ubezpieczonemu renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem - na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., ponieważ brak było podstaw do jej uwzględnienia. Biegli nie stwierdzili bowiem niezdolności do pracy w związku z wypadkiem.